

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Lutherani Zuinglianis turbas Anabaptisticas imputant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

lari Potestate, De Captivitate Babylonica, & Epistola contra Caroli V. Cæsaris Edictum, quid aliud loquuntur? Anabaptistæ suos ab armis & eorum vsu abstinere volunt. Anno hæc eadem vna fuit ex primis Lutheri opinionibus; qui etiam ne contra Turcam quidem pro Iesu Christi nomine pugnandum esse scripsit, ut suo loco dicam. [a] An non Zuinglius Tigurinos impediuit, quominus cum Galliarum rege, ut alij Helueticorum pagi, fedus inirent, Equibus patet Anabaptistarum doctrinam in multis Lutheranæ esse conformem.

IV. Corvinus in Dialogis suis ait, Anabaptistarum doctrinam è Zuinglij schola prodijisse, qui in libro *De baptismo*, xviii. Conclusionem asserit, parvulos instituendos esse priusquam baptizentur, & vbi dilectionis annos attigerint, tum demum esse baptizandos. Et Hubingerus quoque, ut Eccius scribit, Zuinglium opinionis suæ ad stipulatorem citavit, adeoque litteras ab ipso huius rei testes, habere se dixit. [b] Et hanc fortasse ob causam apud Gaium Anabaptista quidam Zuinglio exprobrat quod ab ipsis defecerit. Idem ex Bullingeri libro contra Anabaptistas colligi potest, vbi initio statim Disputationis cuiusdam Tiguri inter Hubingerum & Evangelicos Ministros habitæ, mentionem facit: ita qua ait Anabaptistarum quædam Zuinglium ita aggressum: *Adiuro te, Zuingli, per Deum vivum, ut veritatem dicas. Sperabat enim, inquit Bullinger, se hanc ab eo confessionem expressurum, parvulorum baptismum diaboli esse inueniunt. Zuinglius tum quidem quantum potuit, verbis sese purgare, ac postea Hubingerum scripto refutare conatus est: Anabaptista nihilominus in Apologia sua multos tam ex Zuinglij quam Lutheri libris ad errorum suorum confirmationem textus allegant. Quin ipse Zuinglius Lib. de Baptis. fateatur se aliquando in eo errore fuisse, ut crediderit, melius esse ut parvulorum baptismus vsque ad annos discretionis differatur. Paulo post vero ibidem inquit, Infantium baptismum tanti non esse momenti, ut propterea tanta Tragedia excitanda sint. Ab Ecclesia vel admitti vel tolli posse, prout illa necessarium aut utile iudicauerit. Annon hoc est re ipsa Anabaptismum introducere ac stabilire? An calumniatores dicendi sunt qui affirmant Lutherum & Zuinglium primos hæc Camarinam mouisse?*

V. Stabilito Monasterij & in alijs quibusdã vicinis oppidis Anabaptismo, nouoq; creato magistratu, magna Anabaptistarum multitudo vndiq; eo confluit. Eodem fere tempore VVormatiæ ex eorum numero quidam Iacobus Kautzius nomine, incredibili audacia Electorem Palatinum in publicis consessionibus prouocare ac traducere nõ dubitauit, in-

quens inter alia: *Non me expelles, nec permittam me à te expelli, nisi prius regio hæc tota, ac regna in, super aliquos propterea deuasiuentur. Neque enim à te huc missus aut vocatus sum, sed à Domino destinatus ad docendum.* Sed de hoc monitro qui plura cognoscere cupit, Cochlearum legat (e) inter eos qui Monasterium concesserant pistor quidam fuit ex Hollandia, Petrus Matthæus nomine, (d) primarij Prophetæ nemine insignis. Hic quam primum eò venisset, diuinitus mandatum sibi esse dicebat, ut omnes libri, solis exceptis Biblijs, in vnam struem congesti, exurantur: utque omne aurum & argentum in publicum locum comportatum, æqualiter distribuatur. Difficile erat quidpiam abscondere: quod duarum sagarum seu diuinatricum operâ Prophetæ hic etiam secretissimum esset non erueret (e) Post huius mortem (vltro enim ad Episcopi qui urbem obsidione cinxerat, castra procurrerat, à milite exceptus & confossus) ipsius locum occupauit Ioannes Leidenis, de quo supra: quo nequiores vix vlla sæcula rulerunt. Hic rerum positus, Edictum proponit de polygamia, cuius summa erat, *virum non esse vni deinceps uxori, sed licere quantumuis multas ducere.* Mox ut suo exemplo alios incitaret, ternas ducit uxores, quibus deinde adhuc xi. superinduxit non aliter quam emissarius equus ex vno iumento in aliud insiliens, quamuis fronte non nisi castitatem præse ferret. Omnis ipsius comitatus breui tempore nihil aliud erat quam canum & olidorum hircorum grex, ut cum Saluiano loquar: qui in tanto scortorum numero, tot feminis commiscebantur, ad quot libido sufficiebat. Exemplum Prophetæ sequuti reliqui quoque alij tres, alij quatuor, alij plures ducunt. Legerat nempe Prophetæ hic quæ Lutherus, è cuius libris doctrinæ suæ plerosque articulos hauserat, in Genesis scribit, vbi (f) quæstionem illam discutit, An Abraham recte fecerit, tot vxoribus superinductis? Ac tandem ita concludit: *Ego, inquit, consuetudinem hanc introducere nolim.*

Señ

a Luth. rom. 2. len. fol. 58. b. & 435. t. 6 VVit. fol. 577. b. & 779. a. t. 1. len. p. 429. a. T. 7. VVit. fol. 130. & 18. 2. VVit. p. 339. Cochlear in Act. a. 29. p. 200. Sur ib. Cunr. Andrea in Christ. Luth. vid. bell. 5. Euang. e. 10. b. Myc. in Vita Zuingli Bull. lib. 1. e. 4. s. 6. & 7. c. In Act. fol. 190. b. 191. a. d. Nicol. Bleisdick lib. de Dav. Georg. Boland. lib. 3. hist. Monast. e. P. Henter. histor. Belg. lib. 10. p. 476. an. 34. Hortens lib. de Anab. p. 16. b. 4. Kerssenbr. hist. Anab. Monast. f. Dorp. hist. Monast. t. 9. a. Sleid. lib. 10. fol. 230. & seq. Her. & Meg. in relas. hist. g. Expl. In Gen. a. 125. ed.